

Vtorak, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vsako leto 8 gl. — k.
za pol leta 4 " " " "
za četrt leta 2 " " " "
Po pošti:
Za vsako leto 10 gl. — k.
za pol leta 5 " " " "
za četrt leta 2 " " " "
Vredništvo in opravištvostvo
je na stelnem trgu (Dom-
plate) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD

Oznaniła:
Za vsako leto dvostopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiskata 1krat t.
5 kr., če se tiska 2krat
4 kr., če se tiska 3krat.
veče pisemne se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
kolek (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo.
Opisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 137.

V Mariboru 23. novembra 1869.

Tečaj II.

Iz bezoviške občine pri Konjicah, 16. nov. [Izv. dop.]
Živeli vsi poslanci, kateri so zedinjeno Slovenijo odločno v deželnih zborih tirjali. Vse je navdušeno za drago Slovenijo. Vse gre za njo, če je treba, v boj in smrt. S Slovenijo živimo, brez Slovenije umrjemo. Vse naše misli, želje, molitve in djanja so Sloveniji posvečene.

Bog živi vse boritelje Slovenije!

Iz tržaške okolice, 17. nov. [Izv. dop.]

Gospodu dru. Zarniku! Od sinjega Jadranskega morja Vam Slava doni iz tisoč in tisoč pravih rodoljubnih prs. Stali ste kakor zid proti napadom sovražnikov in domači omahljivosti. Zaupno Vam kličemo: Živeli! Tržaški Primorci.

Avstrije prijatelj.

Angleški državnik Palmerston je baje nekdanj dejal, da ko bi Anglež ne bil, bi si želel Angleži biti. Srečen domoljub, ta veliki mož! Avstrijski Slovenec bi ne mogel tako reči, sploh Jugoslovan ne. Tužna nesreča ga preganja od nekdanj, tujec mu ne piše samo postav, on mu tudi ukazuje, koga naj ima za prijatelja. In ta prijatelj, kateremu naj mi Jugoslovanje odpremo srce, je oni, ki je jugoslovanstvo za tri stoletja pokopal, ki mu je za toliko stoletij odrezal nit duševnega življenja in pot ču svobode in omike — Turek. Pač je naš narod pobožen, ali tako pretirano vendar ne, da bi ljubil svoje sovražnike in šibo poljuboval, ki ga je tepla.

Morda noben narod v Avstriji ni za to isto Avstrijo toliko drage krvi pretil, kakor Jugoslovanje. S čim je Avstrija to poplačala? Ne najdemo plačila. Najdemo le, da se je pridno davek povišaval in pobiral ter v nemških vojskah potrosil, da se je cvet naših delavcev na krvavo polje Šlezvik-Holštajna in Sadove pošiljal. Najdemo le, da se je slovensko življenje zatiralo na korist nemškemu.

Pri vsem tem smo ostali državi zvesti in smo še. Pa če se ozremo, vidimo, da je vsa avstrijska politika taka, kakor bi hoteli iz nas Jugoslovance narediti to, kar se bojé, da bi bili, sovražnike države.

Že pred več časom smo zaznamovali novico, da Beust ni samo zaradi tega potoval s cesarjem na vzhod, da bi se po novem kanalu vozil, temuč hoče več muh na en pot ubiti, ter je sklenil tudi s Turčijo in Avstrijo srčno zvezo. Celo oficialna nota Beustovega namestnika (7. nov.) na diplomatične poročnike potrjuje en del te zveze, namreč kolikor se je ima takoj izpeljavati v Dalmaciji. Drugi poluvladni listi pa naravnost dade razumeti, da Avstrija garantuje Turčiji in Turčija menda Avstriji dežele — jugoslovanske, kakor so denes. Nekaj časa so jugo-slovanski časopisi dvomili, da bi bila taka naredba istinita in so rekli, da je oficialna okrožnica Beustovega namestnika izmišljena. Najnoveji časopisi, ki hlapčujejo našemu ministertvu, potrdili in prinesli so celo pismo, ki potrjuje „srčno sporazumljenje“, da se potlači vsako jugo-slovansko uporno gibanje.

To prav za prav ni nič novega. Kajti iz vsacega lista „N. fr. Pr.“,

ki je organ zdanjega ministerstva, in iz vseh magjarskih organov ogerskega ministerstva se sveti turško ime. Če pa ravno ta prikazen ni nova v novejšem času, vendar je zanimljiva če pogledamo v prejšnje stoletje.

Jugoslovanstvo je bilo nekdanj mogočno. Tačas je bilo od severa polno intrig, in severni narodi so bili jugoslovanstvu neprijatelji. Ko je pa padlo na Kosovem polji, in ko je potempadal kos za kosom, ko so mu Turki trgali mesó od telesa, ko so Turki po vsem Hrvaškem, Slovenskem in celo noter na Dunaj ropali in požigali: tačas je bila Evropa v nevarnosti, tačas so nas Nemci in Magjari radi rabili, da smo jim branili dom. A zdaj je Turek ostaral, onemogel čaka smrti, dedič njegov je Jugoslovan, ki krepak in mlad vstaja iz groba, kopanega mu od Turka in družih. In zdaj se je zopet prijateljstvo zaobrnilo. Torej samo potlačen, nesvoboden, krvav more Jugoslovan na zapadosoveru prijateljev imeti?

Slovanje smo dobri Avstrijci, posebno mi Slovenci. Vendar pa vsak človek najprvo za-se skrbi, tako tudi vsak narod. In če so državniki zastopniki narodov in govore v njih imenu, ne govore oni v našem imenu, ki se s Turki vežejo in obetajo pomagati, da se naši kristijanski in slovanski bratje ne morejo in ne smejo otresti jarma turškega hlapčevanja, ki jih žuli. Naj prehodi po našem jugu hribe in dolí, kdor hoče vedeti istino mišljenja in videl bode iz pravljic in neštevilnih spominov v našem narodu, da slovenski vojak ne bo nikoli s pogumom in veseljem vojskoval se na strani turškega vojaka, da naš posestnik ne bo nikoli z veseljem davka plačal, kterega en del bi se le utegnil porabiti za to, da se Hercegovinec ali Bošnjak, ali Srb ne bi mogel turškega trinoštva otresti.

Avstrijska vlada, katero z davki in vojaki podpiramo tudi mi, naj skrbi, da nam bo s srcem mogoče biti kar smo radi: zvesti cesarstvu. Naj z dobro politiko dela na to, da ne bo mogoče reči po pregovoru: če slepec slepca vodi, obadva v jamo padeta!

Dopisi.

Iz Ljubljani, 21. novembra. [Izv. dop.] Dovršeno je disciplinarno preiskovanje realčnega inspektorja g. Vrečka zoper voditelja ljubljanske realke g. Šraja, kateri je z Matejem Prhavecem, kancelistom kámeniškega okrajnega sodišča, 30. dan avgusta letos „pri Krištofu“ v Kameniku pretepal Andreja Muleja, c. kr. računskega uradnika ljubljanske deželne vlade. (Primeri „Slovenski Narod“ 12. oktobra letošnjega leta.) Voditelj Šraj se je dvignil iz tega preiskovanja čist, kakor jutranje sonce v lepem vremenu. K temu je obilo pripomogel ljubljanski „Tagblatt“, ki je zanj v ogenj greoč krivil resnico, samo da bi otel svojega ljubljence Šraja, kateri je v Kameniku bajé samo delal mir med Mulejem in Prhavecem, kakor je preiskovanje pozvedelo. Radovedni smo, ali se enako čist pokaže tudi Prhavec? In če se pokaže, kar ni nemogoče, potem je tudi on samo mir delal. Med kom? Gotovo med Šrajem in Mulejem. In ker niti Mulej ne bode kaznovan, tedaj je menda tudi on samo delal mir. A med kom on? Po tej logiki brez dvombe

Listek.

Balkanski poluotok.

(Zemljepisane in najnovejše zgodovinske črtice o balkanskem ali grško-turškem poluotoku, spisal M. Mihaeljev.)

(Dalje)

Za krst častni, kiem se krsti,
Za krst častni i slobodu zlatnu.
Iv. Masuranić.

Grška uporna vojna 1821—1827

III.

Tako je prepustila krščanska Evropa, ali boljše reči krščanske vlasti in njih mršava diplomacija, Grke turški okrutnosti, češ, da bodo že sami Turki z njimi kmalu in lahko opravili, ali „za krst (križ) častni in slobodu zlatnu težko mrijeti nije, tko se za nje bije.“ Da, po angležkem proračunu se bi bila morala Turčija okrepčati, a skrčiti stvelo Grkov, najnevarniših turških sovražnikov. Grki niso imeli do sedaj žalibog še nobenega složnega središča in od drugod le malo pomoči; sicer je bil Demeter Ypsilanti brat gori omenjenega v Munčaku zaprtega Škandra Ypsilanta naimenovan za vrhovnega poveljnika v Peloponezu, enako tudi fanarjot Maurokordatos v zahodni in Odisej Tesalec v severozahodni Grški, pa kapetani (palikarski ali hajdučki glavarji) so jim bili malokdaj pokorni, bojevaje se na svojo roko. Vendar so Grki v Peloponezu še precej napredovali; Turki so grške obkope pri Valtezi 27.—28. maja zastoj jurišali (napadali) ter se potem z veliko zgubo umaknili v trdnjave: Nauplijo (Napoli di Romania), Napoli di Malvasia, Modon, Koron, Navarin, Kastel Tornese, Korint, večidel pa v Tripolizzo, ktera mesta so zdajci junaška grška krdela oblegovati začela. Ker niso imeli Grki nič topov, dá še celo malo pušk, streljiva in olova (svinca) so jih k predaji z gladom prisiliti namenili; pa tudi Turki niso umeli svojih opov prav rabiti, niti se Grkom na polji z vspehom v bran postaviti.

Zarad tega je bila vojna bistveno le gorska vojna (guerillaskrieg); v boj na prostem polju se tudi Grki niso smeli spuščati, kajti brez bodal in napravljena karéja (quarrebildung) se niso mogli proti silnemu turškemu konjstvu braniti, pa sicer niso tudi marali za očiten boj; in kjer so se večja krdela Turkom nasproti postavila, se je tonaravno le pod obkopi, nasipi in zidovi godilo itd. V maju je slednjič turško brodovje iz Dardanelj ven jadrano, da prinese obleženim mestom v Peloponezu pomoč in hrano; pa v Arhipelju (grškem morji) so je tako vznemirovale lahke grške ladje, imevše le 6 in 12funtne topove, da so se načelniki turških rednih ladij pri vseh njih 24, 48 in 84 funtnih topovih oplašili in ob vsó zavednost prišli; neka redna ladja je pri tem metezu obsedela na obali, ter Grki jo hitro zapalijo, druge pa so potem naglo za varne Dardarnele nazaj jadrane.

IV.

H koncu poletja 1821 so se vdale sestradane trdnjave, Napoli di Malvasia in Navarin, Tripolizza se je že tudi podajala, ko prijadra nenadoma turško brodovje v peloponeške zalive, oskrbi Koron, Modon in Nauplijo s hrano, ter nauda Turke s takimi nadami, da so v Tripolizzi zaprti Turki 60 žlahnih grških jetnikov posekali. Vendar se Kapudan paša zopet pred grškimi (požigalnimi) brigi*) zopet za Dardanele umakne; Tripolizza pride zopet v najhušo zadrego ter se jame zopet z Grki pogajati; pa med tem zlezejo na tihoma Kolokotronovi palikari čez neobstražene zidove, posekajo 8000 Turkov raznega spola in starosti, ter dobijo mnogo blaga in streljiva v svoje roke; kmalu potem je prisilil glad tudi nevsvojljni (uneinnehmbar) Akrokorint, da se Turki na milost in nemilost podajo. Manj srečni so bili Grki takraj Isthma (ki je zemeljska ožina med srednjo Grško in Peloponezom.) Serasker Rursid paša je njih zaveznika Ala Tepelena v Janini tesno

*) „Brig“ se imenuje ladja, ki ima dva velika jambora z vršeli (mastkorb); brez teh dveh vršeli se imenuje „brigantin“, z 3 jambori in 3 vršeli se imenuje „nave“, z 3 jambori in le 2 vršeli (pri 1. in 2. jambora) se zove „barki“ in ako je sprednji del ladje zlo šiljat (spitzig) se zove „klipper“, ki je navadna lepa in naj bolj hitro jadrajoča ladja. Pis.

med Šrajem in Prhavcem. Zvedeti utegnemo naposled celo to da je bila kaznovana edina gospodinja Hostnica, ktera je v gesnici mir delala, ko so se palice in stolove noge sukale. Morebiti se jej prisoči za grozno pregreho, ker je bila poslala po žandarje. Dobro se še spominjamo, kako sta Šraj in Prhavec drugi dan po poludne od polu dveh do polu 5. ure jokala pred Mulejem, po kolenih se plazila za njim, ter na na pomoč si privzela g. Pfeiferja in Zabukovica, predno je njima odpustil. Če nista bila ničesa kriva, čemu je bilo treba klečati in cviliti? Mi si ne moremo drugače misliti, nego da je Mulej sam od strahú zaradi ljubelega hlebčka pri izpraševanju oporekel vse svoje poprejšnje besede, po kterih so to dogodbo poročale tudi slovenske novice. Vendar vprašamo: zakaj se o kameniškem skandalu ne povpraša c. kr. kameniško sodišče, kteremu je vsa stvar dobro znana, kakor smo čuli? — Pa naj g. Šraj tudi čist izide iz preiskovanja, poleg vsega tega je izgubil spoštovanje svojih učencev ter še bolj nakopal si zaničevanje realčnih profesorjev, kteri gotovo znajo, kako je v resnici tekla stvar.

Mi si o tej priliki zopet ne moremo kaj, da ne bi opomnili, kako morogast bi zdaj bil Slovenec Šraj, ako bi zoper kterega nemškutarja bil v enacem preiskovanju, v kakoršnem je bil nemškutar zoper Slovenca. Koliko so storili Izanci v znanej dogodbi z zastavo, in vendar so v preiskovanju zaradi nasilja (gewalthätigkeit), in več njih je že po 7 tednov sedelo v preiskovalnem zaporu. Drugo mero so odločili nam, drugo blaženim nemškutarjem! Trpi slovenska grba!

Iz Kranja, 30. okt. [Izv. dop.] K svojemu poročilu o tukajšnih volitvah v mestni odbor naj še pristavim, da je za župana izvoljen g. Seb. Šavnik, lekar. „Tagblatt“ v Ljubljani dela iz tega, kakor slišim, velik hrup, da nista zmagala pri teh volitvah dr. Preve in Pirc; naj ima veselje, tukaj se zato nikdo več ne zmeni. Za prihodnjic pa priporočam tukajšnim narodnjakom, naj skličejo eden ali več volilnih shodov pred volitvijo, da se stvar do dobrega pretrese; naj povabijo vsakega volilca, posebno če gre za posamezne glase kakor takrat. V nedeljo 7. t. m. je bil sicer nekakošen volilen shod v čitalnici in g. Pirc je tu izvrstno govoril; občudoval sem ga in prepričan sem, da bi bil gotovo zmagal, ako bi bil pred vsemi volilci govoril; tako pa so bili le nekteri gospodje zbrani, zaradi kterih se itak ni bilo bati, ki brez nagovarjanja stojé kot skale; drugih volilcev je bilo treba vabiti, ki omahujejo, ki ne poznajo nemškutarjskih zanj. Tudi ne kaže volilcev v čitalnico vabiti, kjer restauracija ni prav pri roki; svet je že tak, da ne živi samo od besede, on potrebuje tudi „kraft“, kakor je rekel nek gospod na „verfassungstagu“ v Celju. Nemškutarji so to storili in nemara jim je to mnogo pripomoglo. — Zadnji četrtek so se novi odborniki k prvemu sešli in župana volili. Na vprašanje srenjskega uradnika, kako se naj za naprej pisma rešujejo, ali tudi v slovenskem kakor do zdaj, ali vse v nemškem, odgovori župan, da naj bode, kakor do zdaj; vendar to vprašanje predloži tudi drugim odbornikom. Hitro se oglasi na to nek g. J. in pravi naj bo vse v nemškem jeziku, slovenskega on ne razume; temu so vsi drugi tudi prikimali, izmed 16 ostalih odbornikov se ni eden oglasil, da bi slov. jezik branil, še gosp. dekan ne. Pa zadosti o teh neprijetnih rečeh. — Železnica se tudi v tem neugodnem vremenu pridno dela in kakor je videti, se bo delalo celo zimo naprej, kolikor se bode dalo. Denes teden so tukaj mimo peljali dva stroja (mašini), onega v Jesenice, drugega so niže ustavili, da bodo laglje prod vozili in delavcev prihranili. Vse je vreló gledat nove prikazni; ko sem videl velikanska stroja gibati se po škripajočem mostu in množico radovednega ljudstva, sem imel podobo mesta Troje pred očmi, ki je vreló gledat lesenega konja; vendar nisem slišal iz nobenih ust: Timeo Danaos et dona ferentes. — Ker sem ravno pri latinščini naj omenim, da je letos na tukajšni gimnaziji 78 učencev v vseh štirih razredih. Učiteljev je z ravnateljem šest, pet je rednih, eden je suplent, ki pa že ima svoje skušnje. Želeti bi bilo več učencev. Zadnji terek in sredo je bil tukaj šolski ogleda g. Vrečko na ogledovanje. — Dobili smo te dni tudi g. Stritarjeve pesmi, ki nam jako dopadajo. — Popisal bi Vam še lahko ono

oblegel, ter pošlje Omer Vriona Negropontskega pašo obležene Atine in Arto osvobodit; med tem so tevalski Turki Grke od oblega lariškega (Larissa) mesta v hribe zadržili, solunski paša je uporni makedonski polotok Kasandro (pri starih polotok Pallene imenovan) podvrget in čez 3000 Grkov pomoril, le v Termopilah je Odysey Turke odpodil.

V začetku leta 1822 si dajo Grki na narodnem shodu v Argosu ljudivladno ali republikansko vsštavo, ter osnujejo v kupno vlado; pa to so Grki malo slušali, ter že se žalibog pokaže seme klete nesloge med primati ali velikaši (imenitnimi mestjanovskimi rodbinami, večidel so bili to trgovci iz otokov) in kapetani, razpra, koja je kasneje Grke do domače vojne dovédla. Temu nasproti je bila v obče vojaška sreča na grški strani. Ker je začela Perzija vojno z Turčijo, ktera je morala vrh tega še jedno opazovalno krdelo na rusko mejo postaviti, je bilo sultanu nemogoče več vojaške sile proti Grkom postaviti. Sicer se je omenjeni Ali Tepeleni vporni janinski paša, Kursidu paši podal, kteri ga je dal verolomno umoriti*), pa vendar ni mogel, se v Livadiji in Moreji borečim Turkom pomagati, kajti gorski prebivalci Suljoti so se mu krepko upirali, da ni mogel skoz soteske predreti. V tem spomladji (1822) je grozovitni Kapudan paša vso Evropo z grozo in studom napolnil. Samijoti so bogati otok Kios v marcu v svojo povest vzeli in ga k ustaji zapeljali, ko se je pa turško brodovje približalo, zapustijo kioške prebivalce, pobegnóvi v gore svojega lastnega otoka. V aprilu je razpostavil Kapudan paša 15.000 azijskih vojščakov na kopno, ter akoravno niso našli nobenega upora, pomorijo z največo okrutnostjo vse može in odpeljejo okoli 40.000 žen in otrok v sužnost; tudi mirtvikave vasi**) (Mastixdörfer), ktere so s svojimi pridelki skorej celo Evropo preskrbljavale, so požgali. (Dalje prih.)

*) Tu bi se zamoglo tudi reči: turca fides, nulla fides.“

Pis.

**) Mirtvikovo drevo ali trišlja je drevo, katero je za barve in v trgovini zelo imenitno.

Pis.

prasko, ki je bila v Dobravi med kmečkimi fanti in žandarji in ktero sem že zadnič omenil, pa stvar je dolga, faktum Vam je znan.

Iz Trsta, 19. nov. [Izv. dop.] Kar traja upor v Dalmaciji in ne gre posebno po sreči naši vojski, postala je tukaj vladajoča italijanska stranka nekako drugačna. Nas Slovence sicer ti gospodje nič menj pisano ne gledajo, nego prej — ali čujte čudo — v teoriji so postali Jugoslovanom prijatelji. Njih monitor „Cittadino“ nas je malo prenehal zasramovati. Bokalje zagovarja in Jugoslovane, ter nevsmiljeno šiba cesarsko avstrijsko armado. Vemo pa, da je to zasukanje plašča, samo politika, poštenja nič. Cittadinovcem je eno pred očmi: to je zveza z Italijo. Zato ropočejo na c. armado, ker vedo, da je ona jez, ki Trst loči od Florence. Mar so mu trpljenja Slovanov! — Naši tržaški italijenisimi nosijo zdaj nekake spičaste klobuke, na kterih imajo rudečo peró, Pravijo da je to demonstracija za italijanskega poslanca Lobbia, ki je zadnič v Florenci od kraljevskih sodnikov obojen. Znano vam je, da tržaška policija po okolici lovi in kaznuje ljudi, ki bi tribojne slovenske zavrtnice nosili, a za to novejo neavstrijsko demonstracijo ne zmeni se živ policijski krst. — Počil je glas, da ko bi se na spomlad naši armadi še slabeje godilo, pripravni so nekteri tudi v Trstu resno italijansko rogovilstvo napraviti. Tačas bi poštene avstrijske okoličane prav nemara vlada iskala, zdaj pa ne stori nič za naše narodne pravice in nas povsod Lahom izroči! — Včeraj je zopet lojčov parnik „Afrika“ odpeljal mnogo vojakov v Dalmacijo. Smislili so se mi reveži. Zeblo jih je, da so se tresli, kajti tisti koc, ki ga vsak dobi, je presneto redek in slabo greje. Bili so skoro sami Magjari, kakor se jim je videlo, ne posebno veseli in pogumni.

V Pragi, 17. nov. [Izv. dop.] Včeraj so prinesli tukajšni nemški listi na čelu 2 telegrama iz Litomeríc in Krasne lipe, s kterimi se je nemškim čitateljem z ne majhnim ponosom naznanilo, da so občine imenovanih mest poslale ministerstvu soglasje s znano adresó „zborá nemških poslancev“ ter s celim njegovim delovanjem, in prošnjo, naj se to soglasje predloži nj. veličanstvu. — Tedaj toliko zasramovana soglasja in telegrami, ki so došli českim deklarantom, se posnemajo v nasprotnem taboru, potem ko se poprej naši z vsem blatom omečejo, potem ko se jim dovolj nasemejajo. Ker so iz celega Českega dobajale pritožbe čez slabo letino in revščino ter se prosilo za zmanjšanje davkov, so bili ravno ti listi in ravno ti Nemci, ki nas zdaj posnemajo, ki so med druge uroke slabega gmotnega stanja uvrstili tudi soglasja in telegrame, ker se ljudstvo odvrtačuje od dela, ter mora še drage telegrame plačevati. O ljuba konsekvencija! — Še lepše pa je cela stvar, ako se pogleda nekoliko za kulise cele komedije, ktere nam je odprla denes „Politika“, ki prinaša dopis žl. Dotzauer-a (predsednik nemške kazine in najukrutnejši Nemeec v Pragi) nekemu županu, v kterem Dotzauer prosi, naj dotična županija sestavi adresó, „da se zлага „ljudstvo“ popolnoma z ravnanjem „českega dež. zbora“ in njegovo adresó, ter da naj se pošlje ta (občinska) adresá ministerstvu s prošnjo predložiti jo nj. veličanstvu“. Ravno ti izrazi kakor v Dotzauerovem dopisu so tudi v telegramih. Soglasje bi ne imelo tako ali tako nobene važnosti, zdaj pa ko se vé, da se le na Dotzauerovo komando napravlja, še celo nič. V omenjenem dopisu si D. ne upa reči niti nemško niti česko ljudstvo kajti da se česko ljudstvo zлага je z deklaracijo ne pa z nemško adresó celi svet vé tedaj tudi D. On pa tudi vé, da se tudi nemško ljudstvo na Českem ne zлага z njim, ker se ne briga za nobeno reč, tudi za deželni zbor ne, še manj pa, kar on počne. Nemško ljudstvo gre le volit, ker se mu vedno pridiguje, da bodo zmanjšani davki, ako voli tega ali onega Nemca (za drugo mu ni mar, tudi nema o ničem družem pojema). Nemški kmet na Českem ne voli po svojem prepričanju, ampak kot mašina. Ko bi se hotel kdo potruditi obiskovati nemške vasi, našel bi navedene besede popolnoma potrjene. Med tem ko česki kmet bere vse časopise narodne, ve vse, kar se je tu ali tam, v tem ali onem narodnem društvu ali zavodu zgodilo, ne vé nemški kmet čisto nič, ker nič ne bere; če pa kateri-kakošen časopis v roke vzame, je to Politika. Nemški listi se nahajajo le po nekterih gostilnicah in pri izobraženejših ljudeh. — Ko bi bile tudi občine same soglasja poslale, brez povelja kazininega generala, bi bilo soglasje le soglasje tega ali onega župana ali svetovalca, tedaj ne soglasje nemškega naroda.

V pondeljek, tedaj celo leto po dogodku, se je začela konečna obravnava, zaradi železniške nesreče pri Hořovicah. Zatoženih je pet in sicer: Jož. Rozsypal, poprej postajni šef pri zapadni železnici, zdaj inženir pri Franc-Jožefovi železnici; Nace Bothe, voditelj parostroja; Vaclav Bezděk, paznik vlaka; Jan. Kunc, železnici varuh; Fr. Bartik prej voditelj parostroja in zdaj nadzornik v strojniški tovarni. — Obravnava bo skoraj celi teden trpela.

V pondeljek je bil obojem vrednik „Politike“ g. V. Thoř na 200 gl. kazni ali pa 40 dni zopora, ker ni natisnil v svojem listu neki popravek od c. k. dež. sodnije. — Obsodili so c. k. uradniki.

Politični razgled.

V notranji cislajtanski politiki je prišlo do neke krize. Vladni listi sami več ne tajé, da je v vprašanju zaradi neposrednih volitev in v vprašanju: ali s koncesijami, na podlogi politične svobode, slovanske narode pomiriti ali ne — med ministri hud razdvoj. Potrjuje se, da sta Herbst in Giskra novo sistemo našla, ktera je: Poljakom dati avtonomijo, Čehe in Slovence zatreti in podvreči nemškemu gospodarstvu. Nekam se mora zavrteti, pripravljani pa bodimo na vse. Gotovo pa na — boj za pravico.

Z dalmatinskega bojišča poročajo najnovejše novice: Krdela vojske pod obristoma Kajfel in Fišer so imela 17. in 18. iti skozi klanec pri Levoglavi. Da bi upornike od tega kraja odvrnila napadla je vojska upornike na več krajih. Levo krilo z obristom Vetterom na čelu je trčila na upornike, kteri so začeli srdit boj, ki je trpel šest ur in nehal še le ko je mrak nastopil in se je morala vojska pred nočjo in morilnimi puškami ter skalami upornikov nazaj umekniti. Vojska je tu izgubila 50 mrtvih in ranje-

nih med temi 9 oficirjev. Krdeli obristov Kaifel in Fišer sta srečno prišla skozi klanec in sta dosegla že Dragalj. Uporniki so zdaj v hribih v zahodu od Dragalja. — Videti je, da v Boki kotorski za vojake še vse slabše gre, kakor zvemo. Zvemo namreč samo toliko, kolikor se nam cesarskim poštanim in telegrafskim oblastnijam dobro zdi povedati. („Slov. Narod“ je imel telegram iz Budue in pozneje dopis iz Kotora dobiti. Telegram pa se je, kakor nam prijatelj našega lista, c. k. oficir, po ovinkih piše, nazaj romal z napisom: „unzulässig“, in dopisa nikoli videli nismo). Celo vladna „N. fr. Pr.“ se pritožuje, da se jej telegrami konfiscirajo, ki celo resnico (če prav vesela ni) povedujejo.

Ogerski glasovi hoté naj se graničarje m vzeme orožje iz rok. „Zatočnik“ dobro na to odgovarja, da Ogerska nima nobenega posla v krajini, da se mora krajiško vprašanje rešiti na hrvaškem saboru. „Kdor zapoveduje, naj se krajini vzeme orožje, ta ne želi svobode njene in hrvatskega naroda, nego slaboto, na katero misli nvo jarem naložiti.“

Iz Belgrada se v Osten piše, da je srbski regent Blaznovac na vzhod potujočemu grofu Beustu in našemu cesarju naravnost povedal, da je naroden program srbske vlade in naroda ta, osvoboditi vse jugoslovanske narode od turškega gospodarstva.

Rusija se oborožuje. Že dozdej ima velikansko vojsko, kakor nobena država na svetu. V prihodnjih tednih pa se bode še pomnožila za 280.000 mož, ker je ukaz carov razglašen, da se v januarji izmed 1000 prebivalcev vzemó 4 v vojnike. Artilerija bode do konca tega leta popolnoma organizirana.

Španjci svoje preglavice, da kralja iščejo pa najti ne morejo, še zdaj niso premagali. Angležki časnik „Times“ je pooblaščen povedati, da vojvoda in Genuve, kterega so voliti hoteli, španske krone ne mara in da so tudi njegovi sorodniki odločno zoper to, da bi jo sprejel.

Prvotne volitve na Bavarskem so nepričakovano srečno izpale za cerkveno stranko in ž njo zvezano stranko patrijotov (Starobavarcov, ki o nobenem približanji k Prusiji nečejo slišati). Ni še sicer gotovo, da bi naprednjaki (prusoljubi) izgubili večino, pa če se pomisli, da je vlada za klerikalce jako neugodno razdelila volilne okraje (kar ima po bavarski ustavi pravico), da je sicer naprednjake podpirala: ima ta dogodjaj važnost in bode neprijeten za vlado.

Razne stvari.

(Pojasnilo). Dež. poslanec g. J. Rak v Velenji se je v „Tagespostu“ oglasil na neko nezaupnico, katero mu je poslalo 7 soi-disant Nemcev iz Marenberga, ter se opravičuje češ, da se on ni podpisal na slovensko interpelacijo zaradi zedinjene Slovenije, in tudi ne ve, kako je prišlo njegovo ime v časnikih pod to interpelacijo. Iz najzanesljivejšega vira se nam o tej stvari to-le sporočuje: Slovenski poslanci v Gradcu so imeli svoj klub, v katerem so se posvetovali o vseh važnijih predmetih za dež. zbor. V tem klubu se je z ozirom na ljubljanski shod sl. poslancev 3. sept. sklenilo, da se stavi na vlado interpelacija zaradi Slovenije in naprosil se je g. Herman, naj izdelava načrt. Ta načrt je bil zgotovljen začetka meseca oktobra. Dobil ga je v roke vsak posamezen poslanec, da ga je prečital in ker so v principu vsi bili zadovoljni, naznanil je g. dr. Vošnjak pri 13. seji 8. oktobra, da bode v eni prihodnjih seji stavil to interpelacijo. Ta dan, t. j. 8. oktobra popoldne ob 4. uri so se sešli slov. poslanci, da se enkrat preberejo in končno redigirajo interpelacijo. Nazoči so bili gg.: Herman, dr. Vošnjak, dr. Prelog, Lipold, Lenček in tudi — g. Rak; g. Žuže ta dan zavoljo belehnosti ni bilo v Gradcu. Pri tej klubovi seji sta nazočila tudi g. dr. R. iz Maribora in še dva graška Slovence. G. Herman bere interpelacijo, stavek za stavekom, tu in tam se je ktera malost spremenila; konečno pa so vsi nazoči izrekli, da je intelacija po vsem po njih mislih, in tudi g. Rak, ki ga je g. Herman posebno prašal, je v pričo vseh izrekel, da se popolnoma vjema s celo interpelacijo in da jo bo tudi podpisal. Kajti interpelacija se je morala zdaj še le prepisati, kar se je zgodilo prihodnji dan. Ta dan pa se je g. Rak domu odpeljal, ker mu je, kakor je pisal g. Lipoldu, mati nevarno zbolela. Pri seji 11. oktobra je g. dež. poglavar interpelacijo stavil in dnevni red. G. Raka še ni bilo v Gradbu in torej ni podpisan na izvorniku. Tudi pri prihodnji 15. seji, 12. okt. g. Raka še ni bilo v Gradcu. Med tem se je začela slovenska interpelacija po vseh časnikih tiskati. Že 11. okt. je celo prinesel graški „Volksblatt“, zdaj Slovincem prav pravičen list, potem „Politik“ in „Zukunft.“ V teh časnikih so dali slov. poslanci tudi g. Rakovo ime tiskati, ker je sam izrekel, da se popolnoma vjema, z interpelacijo in da bi ga ne razžalili, ko bi se pri tako važnem aktu g. Rak, kot od Slovencev izvoljeni poslanec, preziral. G. Rak je prišel še le k 16. seji 14. okt. Pred to sejo pové g. dr. Vošnjak g. Raku, da sicer njegovo ime na izvorniku ni podpisano, da pa je v časnikih razglašeno, in da se bo tudi na posebnih iztisih, kterih so slov. poslanci 3000 dali tiskati, tiskalo njegovo ime. G. Rak reče, da mu je to čisto po volji in se izgovarja, da mu ni bilo mogoče priti k prejšnjima dvema sejama, da pa bo rad plačal stroške tiskanja interpelacije, kolikor nanj pride. Ker se je ravno ta dan tiskala interpelacija v „Tagespostu“, podal se je g. dr. Vošnjak k vredništvu in naznanil, da naj se tudi Rakovo ime med interpelanti tiska. Nekoliko dni pozneje je g. Rak težko zbolel in ni ga bilo več k nobeni seji. Slov. poslanci so ga večkrat obiskali v njegovem stanovanju. 25. oktobra zvečer je toliko okreval, da je sklenil, se drugo jutro na dom odpeljati. Zvečer sta ga še obiskala g. Herman in dr. Vošnjak in sta bila dalj časa pri njem. Pripovedovala sta mu od velikega vtisa, ki ga povsod dela interpelacija in g. Rak je zopet izrekel svojo popolno zadovoljnost z vsem, kar so v dež. zboru storili njegovi slovenski tovariši. Konečno vpraša po stroških, ki so bili za vse tiskanja in druge stvari in plača svoj del brez vsega obotavljanja.

Ločili so se potem slov. poslanci v najlepši slogi, ktera je med njimi, hvala bogu, vladala tudi celi čas zborovanja.

Ako tedaj g. Rak zdaj trdi, da on ne vé, kako je prišlo njegovo ime pod interpelacijo v časnikih, mora to biti pomota od njegove strani in ne moremo nikakor verjeti, da je on sam spisal in podpisal ta „Eingesendet“; kajti prvič, njega ni volilo teh 7 nemških volilcev iz Marenberga, torej ga nezaupnica od teh mož ne sme brigati, drugič pa je nam privolil, da se tiska njegovo ime in je sam še 13 gld. plačal, da se poravnajo stroški za tiskanje interpelacije.

Ta „Eingesendet“ mora tedaj biti kaka nemškutarska intriga, kar se bo še razjasnilo o svojem času. — Radovedni smo po tem, kaj poreče g. Rak sam.

* (Tiskovne pravde). Včeraj so se izročile vredn. „Slov. Nar.“ tri tožbe in troje vabil pred tiskovno sodnijo celjsko. Vsi ti „aktenstuki“ so seveda nemški, kakor je že to hvalevredna navada celjske sodnije. Konečne obravnave so odločene na 13., 15., 17. dan debembra meseca. Vrednik je tožen enega hudodelstva po §. 65. k. z., in nekoliko pregreškov raznih §§. od 300 počenši. Iz tožbe vidimo, da tirja drž. pravdnik, da se mora pri konečni obravnavi brati avtentična nemška prestava obtoženih člankov. Našim bralcem, ki nemški znajo, naj navedemo tu le par stavkov, ki so nas na prvi pogled v oči zbudili, da se prepričajo, kakovšna mora biti ta avtentična prestava. Tako se glasi en stavek „c. kr. zaprišežene avtentične prestave“: der deutsche verfassungstag, welchen die Cillier künftigen sonntag anstellen (bravo, herr staatsanwalt!), hat bei uns das ganze volk gewekt. Drugo mesto te s podpisom g. predsednika Vesta in g. drž. pravdnika Dullerja okinčane prestave se glasi: und im staatsakel bleiben einige 1000 gulden von den drückenden abgaben, welche Zupeten vater Beust gerne den Journalisten hätte verdienen geben wollen. — Zopet en stavek se glasi: Es wird sich beklagt. Nemški torej v Celji ne znajo. Bomo videli, kako bo šlo s slovenščino. To je komedija s temi avtentičnimi „deutsch pohrusten!“ Obtoženca bode zagovarjal g. dr. Razlag, kdo bo zagovarjal zločine nad nemškim jezikom, tega še ne vemo. To pa je gotovo, da jih bomo mi tožili, kajti če se tudi navadno potegujemo le za pravice slovenskega jezika, vendar ne moremo trpeti, da bi se nemškemu jeziku delalo tako posilje. Nemški genius, ko bi ti vedel, kako te diskreditirajo tvoji misijonarji! Mi torej z gospodom Dullerjem in g. Vestom kličemo mutato mutando: darin liegt eine schmahvolle herabwürdigung — der deutschen sprache §. vide pri Heysetu ali Wurstu. In kako je z uradnijo, ki daje pisma iz rok, ki mrgolé napak jezičnih in pisarskih! Pred občinstvom denes mi tožimo c. kr. okrožno sodnijo prestopka zanemarjene dolžne skrbnosti.

* (Iz Kotorskih Bok) piše slovenski oficir v „Domov.“ dneva 6. nov., torej ko je bil boj v Župi: „Na vseh svetih dan ob 5. uri zjutraj smo se iz Prčanja (to je trg na bregu morja, eno dobro uro od Kotra) na vojno ladjo „Sv. Lucija“ podali in celi naš pólk, 9. bataljon lovcev, inženirski oddelek itd. v luko Kartoli odpeljali. Od tukaj se je moj bataljon v selo Milovič peš podal. Jaz in vsi drugi častniki smo se ustavili pri „glavarji“ (tako imenujejo v teh krajih župana) in vsi skup v eni izbi na tleh prenočili. Taisti večer nas je prišel obiskat en póp (grški duhoven), še mlad gospod, kateri je svojo faro v sedanjih homatijah zapustil in sek svojim štarišem v Milotič vrnil. Jaz sem ž njim po slovenski in po italjanski govoril in prav dobro smo se razumeli. Ko sem mu s črno kavo postregel, nas je zapustil in drugi dan zjutraj že ob 6. uri nazaj k nam prišel ter nam žganja s seboj prinesel. Ob 9. uri smo jedli našo menažo. Okoli 10. ure smo jo udarili proti Budvi poleg morskega brega, proti vasi Ljesevica. Moja kompanija, in prva ste šle kot glavna straža naprej. Ko so nas ljudje iz Ljesevice zagledali, prinesejo nam precej belo zastavo na proti. Tukaj sem se z vaščani tudi prav lahko razumeval, in si mislil: Bogu se zahvaljujem da sem Slovenec in da se imenovali svojega maternega jezika sramoval, po slovenski se govoriti nikdar bal, akoravno sem kot Slovenec veliko zabandanja po svetu doživel. Moji tovariši me radi za tolmača rabijo. — Od Ljesevice smo se brez bitve na goro Perčja glava zmirom kot glavna (sprednja) straža podali. Tukaj smo prenočili, ogenj zakurili in se gredli. Vreme je je od 1. t. m. prav lepo, kakor pri nas v Gorici spomladi. Ptiči kaj prijetno pojejo, posebno penice. — 3. novembra ob 7. uri zjutraj smo prejeli meso, vino in druge jedi, in zdaj, kote vrsti na skalo naslonjen pišem, se menaža kuba. Kakšen razloček med denšnjim dnevi in ekspedicijo proti Dragalju 25. in 25. oktob. Kako strašno smo oni pot trpeli — vsi mokri, lačni, žejni, trudni in omamljeni! Na naši pravi strani vstric morja se prej imenovana truma vleče, na levi strani proti Črnogori pa ena druga kolona, katera je včeraj Kotor zapustila in se čez hrib podala. Okoli 2 ur popoldne je prišla proti vasi Dub, kjer se je začela živahna bitva in do 8. ure zvečer trajala. Zdajstojimo obe koloni v eni rajdi, mi na levi, 8. batalj. lovcev in Franc Karol 52., peš. polk pa na desni stran proti Budvi. — . . . Ob 5. zvečer 3. nov. je došel moj bataljon na vrh blizo Kubasta. Tukaj smo ostali in jaz sem prejel posebno povelje, da naj se podam naprej do meje kneževine Bojkovič z 12 možmi kot parlamentér, ter naj tam z glavarjem sela Kovačev govorim in ga, ako mogoče, v naše taborišče h g. vodji general-majorju, brigadirju Doramus-u pripeljem. Ni dolgo časa preteklo, ko vidim eno babico od vasi hiteti. Jaz zaupijem: „Glavar od Kovačev naj dojde k meni!“ In res ga pošlje babica na mejo, kjer sem jaz z možmi (vojaki) z belo ruto v rokah stal. Ta župan je čez en šezhenj velik mož. On mi je prvi v roko segel in in se brez sumu v taborišče podal. Rekel sem mu: „Gledi na našo levo stran, glej hiše, ki smo jih mi sožgali; šest jih je, ki še gorijo.“ Na to mi je rekel: „Vse vasi kneževine Bojkovič se bobo podale.“ V taborišče prišedši sem ga drugim izročil. — Tu je dežela podobna našemu Krasu: hiše so kamnate in strehe s korci krite. Turšico so že v tretje spravili; kruh imajo mlačev, kakor pri nas; jaz sem ga prav rad jedel; moji vojaki — Korošci — pa ne.“ — Dneva 9. nov. piše iz Kotra: Naši vojaki so te-le

dni tako trpeli, da potrebujemo nekaj dnevov počitka, da si damo obuvalo in obleko popraviti, ker smo vsi raztrgani. — Veliko občin, posebno od Kotora proti Budvi, kraj morja, se je podalo in orodje izročilo. Vse drugače pa se nam bode godilo na severni strani proti Dragalju-u, nad Rizanom; tam so ljudje zelo hudi.

* (Čitalnica v Gorici) je imela poprejšnjo nedeljo letni občni zbor; udeležilo se ga je prav malo udov. Novi predsednik je dr. Tonkli; denarničar g. Jeglič, odbor: gg. Toman, prof. in nadzornik Hafner, uč. Hribar, telegrafist V. Klavžar, uč. Val. Kumar, dr. Lavrič, prof. Lazar, in 2 namestnika. — Finančni stan čitalnice je v goden.

* (Deželni tajnik in poslanec dr. J. Abram) je izstopil iz odbora polit. društva „Soča.“

* („Slavija“) vzajemno-zavarovalna banka za kapitale in dohodke je napravila v Ljubljani svoj generalni zastop za Kranjsko, Koroško, Štirsko in Primorsko, in oddala njegovo uredbo svojemu tajniku gospodu J. L. Černy-tu, kateri je te dni potoval čez Maribor in Celje v Ljubljano.

Vabilo

za S. Jenkov spominek. *)

Izrekla se je od mnogih strani želja, naj se postavi našemu v pesmih neumrlému S. Jenku njemu dostojen spominek. Obljubilo se je v ta namen od nekterih domorodcev že blizo 150 gl.

Da bi se pa ta stvar v redu obravnavala, osnoval se je tukaj v Kranji poseben odbor obstoječ iz sedem udov, ki bode prejemal denar in skrbel, da se napravi pesniku lep spominek. Naj se tedaj blagovoli pošiljati podpisanemu odboru vsak donesek, od kterege se bo po časnikih od časa do časa polagal račun. —

Rojaki! Vsak narod časti in spoštuje svoje pesnike in če tudi se jih spominja še le po smrti, vendar kaže s tem, da se zavé narodnosti svoje, in da mu bije vneto srce za domovino. Zložimo tedaj vsaki po svoji zmožnosti za spominek, ki bode še poznim našim vnukom zaznamoval kraj, ker počiva pesnik, ki je zapel: „Naprej zastava Slave!“

V Kranji, 20. novembra 1859.

V odborovem imenu:

Dr. V. Prevc, predsednik. Dragot. Šavnik, tajnik. F. Sajovic, blagajnik.

Poslano. *)

Zagovor

na „odprt odgovor“ gos. poslanca Marušič-a v 45. listu „Domovini“ mojemu „odprtemu pismu“ v št. 131 „Slov. Naroda“.

Prav možato ste jo zadeli, ko ste povedali, da Matija (ne Martin) Doljak, župan Solkanski je, ki Vam očita, da niste v deželnem zboru sprožili Vam izročne interpelacije. To pa je bila le tiskarna pomota; moj podpis pa tak, kakor ga kmečka delavna roka napraviti more.

V Vašem odgovoru omenjate tudi, da sem Vam zavil list s potrebnimi črticami za interpelacijo na ulici podal. S tem menda se hočete razžaljenega pokazati ali pa meni očitati, da sem kak zarobljenec, ker sem Vam stvari na ulici podal. Gospod poslanec! ali ne veste, da se celó kraljem in cesarjem prošnje na ulici v roke podajajo?

Dalje se v odgovoru bere: „Jaz vtaknem list v žep in vržem ga doma med zborove papirje“. Ravno s tem ste jasno pokazali, kako malo Vam je

*) Prosimo da to vabilo ponatisnejo vsa vredničtva slov. listov.

Odbor.

na srcu ležeče truditi se za blagor ljudstva, katero Vas je za poslanca izvolilo; pokazali ste, da ne poznate važnosti interpelacij, ne pravih dolžnosti poslanca.

Omenjate nadalje, da Vam je dat za interpelacijo pomanjkovalo, zlasti zapopadek prošnje. Ko bi bili to meni naznanili, takoj bi Vam bil z njim postregel, saj Solkan leži le kake pol ure od Gorice, in ta gotovo bi bila „krajša pot“ od one, za kar Vas tudi nisem prosil, namreč, da bi hodili od Poncija k Pilatu si potrebnih dat iskat.

Omenjate tudi, da se motim, ako mislim, da je treba kaj „srčnosti“ in „stalnosti“ kako interpelacijo sprožiti. To ni res. Glejte! Vaši volilci so se v dveh taborih izrekli za zedinjenje Slovencev, celo „Domovina“ je o tem pisala, in Vi sami (kakor je znano) ste v Ljubljani obljubili interpelacijo o zedinjenji Slovencev podpirali — tedaj „stalnosti“ in „srčnosti“ Vam je manjkalo, da tega niste storili.

Odgovor sklepate pa tako-le: „Kakošna moža sta gosp. župan Solkauski, Matija Doljak in poslanec Marušič, naj zdaj vsaki sam sodi“. Ker se pa v odgovoru nahaja več nejasnih ter sumljivih stavkov in ker me vsi „Domovinini“ bravci osebno ne poznajo, tirjam od Vas sledečih pojasnil:

Vi pišete, da opravi pri deželnem zboru so se Vam tako namočili, da vsi, ki jih poznajo, Vas bodo za izgovorjenega misli, da interpelacije niste stavili. Da jaz tega ne razumem, radi vrjamate, in da tudi to od nikogar ne zahtevate*. Kako morete Vi kaj takega izreči?

Dalje pišete: „Pisali — ne, dali pisati ste“. Tirjam od Vas, da odgovorite, kaj namerjati s temi besedami. Mar mislite, da nimam toliko razuma in poguma Vam kaj takega v lice povedati? Kdo da je pa ravno moje misli zapisal, nima nič v sebi.

Pišite tudi: „da meni ni treba bilo se drugim županom nasproti opravičevati, ker nobeden ni tako neumen, da bi od mene opravičevanja zahteval.“ Kaj da mislite s tem reči, tirjam tudi pojasnila; ker mislim, da vsaki, ki kako opravilo prevzame je opravičevanja dolžan tistim, kateri so mu je izročili, preden bi ga tudi na to opomnili ali prašali. Če tirjajo župani od mene odgovor, so neumni? (Županje zahvalujte se svojemu poslancu.)

H sklepu rečem pa, da vsi Vaši izgovori bi v kakem drugem opravku in o svojem času kako veljavo imeli, kar pa zadevajo Vam izročene interpelacije niso piškovega oreha vredni. Zvedeti pa, kar ste Vi zvedeli so, tudi meni vsaki dan vrata odprta, tako pri vladnem komisarju g. bar. Pinotu, kakor pri g. Pajerju ali kakem drugem gospodu v Gorici.

V Solkanu, dne 16. novembra 1869.

Matija Doljak, m. p.

Za Janežičev spominek

so zbrani v Mali vasi poleg Trebnjega zložili in vredničtva „Slov. Nar.“ poslali:

Gospa Franciska Treo	1 gl.	— kr.
„ Marija Turk	1 „	— „
Gospod Hugo Turk, trgovec	1 „	— „
Gospa Rozalija Lukan	1 „	— „
Gospodičina Marica Treo	1 „	— „
Gospod Ant. Hočevnar, kaplan	2 „	— „
Vsega skup	7 gl.	— kr.

kterih prejem zahvalno potrjujemo.

Denar se bo z drugim, ki še morebiti pride, poslal v Celovec. Pri tej priliki naj opomnimo, da se nam je iz Celovca naznanilo, da doneski jako pičlo dobajajo. „Či nom kaž'mo, da smo Slavjani!“ Vredn. „Slov. Nar.“

Dunajska borza od 22. novembra.

Enotni drž. dolg v bankovcih 59 fl. 20 kr.	Kreditne akcije 253 fl. 75 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. —fl.—	London 122 fl. 20 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 68 fl. 75 kr.	Srebro 122 fl. 50 kr.
1860 drž. posojilo 93 fl. — kr.	Cekini 5 fl. 83 kr.
Akcije narod. banke 702 fl. — kr.	

Dr. DRAGOTIN BREZNIK,

odvetnik v Ptuj,

naznanja, da ima pisarno v svoji hiši, br. 89 natrgu.

(2)

Zadnje manufakturno blago.

kar ga še imamo, namreč:

blago za obleke, barhenti, zimske rute, suknina, jopiči in plašči.

razprodaja se za vsako ceno v

prodajalnici dunajskega blaga,

SCHNEIDER & BETTELHEIM,

gosposke ulice št. 113 v Mariboru.

Najbolje, pa najceneje blago!

Zaloga dunajskih oblačil za moške in ženske

(gosposke ulice št. 113 v Mariboru)

prodaja, ker se bo ta kupčija opustila, vse svoje blago ceneje, kakor je z izdelavanjem vred veljalo.

Cena:

Zimske suknje, poprej 30—40 f., zdaj le 15 do 22 f., najlepše.

Zimske hlače, poprej 9—14 f., zdaj le 5 f. 50 do 8 f.

Lahke goronje suknje, poprej 15—20 f., zdaj le 8 do 12 f.

Črne salonske suknje, poprej 20—26 f., zdaj le 10 do 18 f.

Črne hlače, poprej 8—12 f., zdaj le 6 do 8 f.

Brezrokavniki (gilets), poprej 3—6 f., zdaj le 2 f. 50 do 4 f.

Otročja oblačila neverjetno cenó.

Za gospóje:

Črne kosmate janke, po 3 f. 20 kr. in draže, črni kosmati plašči, po 7 f. in više, plašči za dež, nepremočljivi 9 f. in več.

Častito občinstvo prosimo, naj se samo prepriča, da je temu res tako.

Spóštljivo

Schneider & Bettelheim.